

Bagunska mladina

Lienz, 26. 9. 45. Stev. 4.

ANTON MARTIN SLOMŠEK
OB 83 OBLETNICI NJEGOVE SMRTI.

Bilo je še v zlatih, mirnih časih. V jutranjem soncu ožarjen vlak je drdral proti Celju. Na postaji Ponikve smo izstopili. Ob prvem ovinku smo se obrnili na levo. Že po 10 minutah smo prišli do starega, močnega kmečkega doma na Slomu. V njem smo videli vzdano kamnito ploščo z napisom:

V tem domu so se rodili Anton Martin Slomšek, knez in škof lavantinski, 26. nov. 1800, umrli v Mariboru 24. IX. 1862.

Vsi smo bili ganjeni. Molčali smo. Naše misli pa so hitele nazaj v tiste lepe, tako srečne čase, ko je v tem domu živel mali, pridni Tonček. Imel je strogega očeta in blago mater. Bil je najstarejši, zato sta ga oba zelo rada imela. Kako lepo je bilo v tej hiši pozimi zvečer! Prav nič ni bilo dolgčas. V družinski sobi je brnel ko = lovrat. Tonček ni bil ob takih večerih prav nič zaspan. Vsedel se je k mami, ki je predla. Kako je bil vesel, kadar mu je mama zapela narodno pesem, ga učila moliti prvih molitev in mu pripovedovala lepe pripovedke. Kadar je končala, je prosil: "Mama, še, še!" Nikdar se ni naveličal

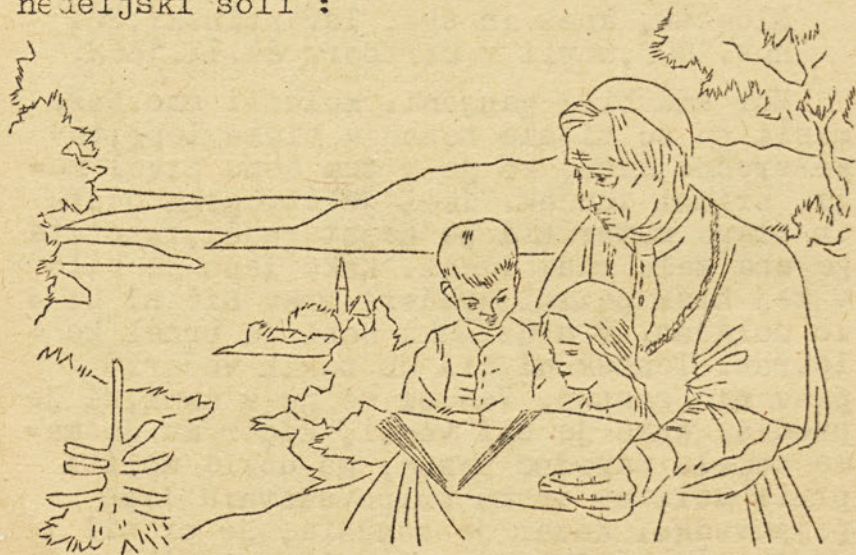
gledati njenega belega ošpetlja in dolgega, širokega krila ter poslušati njenih pripovedk. Kako je bila njegova mama lepa, kadar je vstala od kolovrata in v narodni noši šla Tončku pripravljat posteljo.

Ta Tonček je pozneje postal škof. Tri stvari je tudi tedaj, ko je bil škof, posebno ljubil : vero, svoj narod in svojo mamo.

V naši domovini je danes tako žalostno. Kdaj bo postalo spet lepo ? Tedaj, kadar bodo naše slovenske matere v svoji lepi narodni noši sedle spet h kolovratu, učile otroke moliti, jim prepevale lepe narodne pesmi in jim pripovedovale pripovedke.

Škof Slomšek naj prosi, da bi se vrnili kmalu nazaj tisti lepi časi, ki so bili na naši zemlji v njegovi mladosti.

Škof Slomšek uči Blažeka in Nežico v nedeljski šoli :

TONČEK

onček je zivel v dolenjski vasi, med ljubkimi grički in zelenimi vinogradi. Kako lepo je bilo nekoč v tej sončni deželi. Pa je vzšla krvava zvezda in prinesla gorje in jok. Nič več se ne razlega petje po vinskih goricah in mukanje kravic po pašnikih je umolknilo. Vas je postala nema in mrtva. Hiše in cerkvico so požrli plameni.

Tudi za Tončka je minilo veselje. Moral je s starši, bratci in sesticami v sosedro vas, kjer so se stiskali vsi v eni sobi. Nekoč so prišli močje iz gozda in odpeljali očeta. Nikdar več ga ni videl.

Zato je hodil Tonček vsak dan h kapelici na konec vasi. Marija je kraljevala v njej. "Mamica božja, daj nam mir. Vrni mi očka ali pa še mene vzemi v nekesa!" jo je pogosto prosil.

Nekoč pa je za seboj zaslišal korake. Ozrl se je in zagledal ob gozdu dva izmed onih, ki so požgali vas in odpeljali očeta. Prestrašil se je. Razlojnika sta ga opazila in se surovo zarežala.

"Glej ga, moli!" je pokazal eden nanj. "Ha, ha, ha! Ali mi ne izgineš! Kaj delaš tukaj, smrkavec?"

Tonček je boječe in odkritosrčno povedal: "Za očka molim, ki ste mi ga odpeljali.... in za mir"

Tedaj je surovež zatulil in se pognal proti Tončku: "Pobalin! Mi nočemo miru, ampak krvi, krvi ..." In zamahnil je s puško proti prestrašenemu Tončku. Zakričal je in zbežal proti vasi.

Sele pri češnji ob hiši se je ustavil. Ozrl se je h kapelici. Videl je razbojnika, kako sta vdrta preko ograje, pograbila Marijin kip in ga vrgla na cesto, da se je razletel.

Nato je preko vasi odjeknil votel pok : Marijina kapelica je postala - razvalina.

Tonček se je naslonil na drevo in bridko zajokal ...

Fr. Bazilij.

Tri reči imej vedno pred očmi :
Božje oko, ki vse vidi; božje uho,
ki vse sliši in tisto knjigo, v
katero vpiše Bog vsako tvoje de-
janje. Vsaj enkrat na dan premisli
te tri reči in ne boš grešil.

A.M. Slomšek.

Poredna ptička

Ptička z drevesa
se dečku smeji,
z repkom otresa,
glasno žvrgoli.

"Dvoje peroti,
moj deček, imam,
prosi lepo me,
pa eno ti dam."

Deček požuga
ji s svojo roko:
"Čakaj, da splezam
še jaz na drevo."

Tebe z rokami
bom, ptička, ujel,
pa bom peruti
in tebe imel."

Ko pa je deček
prišel na drevo,
ptičke na veji
nič več ni bilo.

V gozd je zletela,
zapela lepo,
deček z drevesa
strmel je za njo.

♥ ♥ ♥
BREZ MUJE
SE ŠE ČEVECI NE OBUJE

Žaba in vol

Žaba sreča na pašniku mesarjevega vola, ki pridno muli travo. Močno ji ugaja, ker je tako debel.

Tudi ona bi bila rada tako debela, zato sede na kamen in se začne napihovati.

Čez nekaj časa vpraša žabice, ki so jo opazovale: "Ali sem že tako debela kot ti - sti-le vol tam na pašniku?"

"Ne, nisi ne," so zaregljale žabice.

Žaba se muči in napihuje še naprej in čez čas zopet vpraša svoje sestre: "Ali sem zdaj že tako debela?"

"Ne, nisi ne, še mnogo ti manjka."

Ko je stara žala to slišala, ji je bilo zelo hudo. Na vsak način mora biti tako debela kot mesarjev vol. Zato uporabi vse sile, močno se napihne in počí.

Žabe so se spogledale in zaregljale:

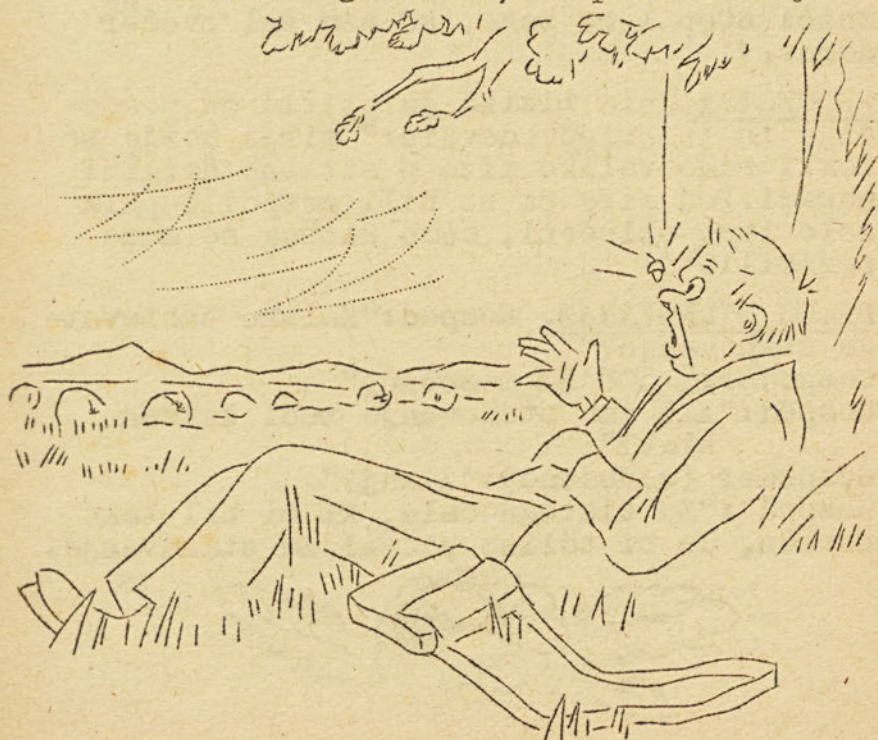
"Kdor se napihuje,
prazno glavo oznanjuje."

BUČE NA HRASTU

Popotnik odloži bisago in se vleže pod košati hrast. Nedaleč vstran se razprostira njiva z velikimi rumenimi bučami na posušenih bilkah.

Popotnik opazuje zdaj hrast, zdaj zopet suho bilko z bučami. Nezaovoljno zmaje z glavo, češ: "Na urobni rastlini tako debele buče, dočim nosi orjaški hrast te piškave sadove. S tem se pač Gospod Bog ni postal. Jaz bi to uredil čisto drugače. Ali bi bilo veselje gledati debele buče na visokem hrastu.

Še je snoval načrte, kako bi ustvaril in uredil svet. Kar zapiha močna sapa, strese drevo in utrga želod, ki pade modrijanu

prav na nos; namah se mu razkade vse ustvariteljske misli.

"Kaj, če bi bil ta želod buča, bi mi zdaj gotovo pomandal glavo!" spozna mož in se spomni starega reka, ki se ga je učil še v ljudski šoli :

"Kar Bog stori, vse prav stori,
čeprav se komu prav ne zdi!"

Za mnek

NERODA. "Zakaj si pa tako obvezan, France?" vpraša Jure prijatelja, ki ima obe roki obvezani.

France: "Neka neroda mi je snoči stopal na roke, ko sem šel zvečer domov."

PROCESIJA. Mala Lizika je prišla od procesije in je pripovedovala: "Štirje možje so nesli hudo veliko mizo s strašno dolgimi nogami. Pod mizo pa so bili gospod župnik zelo lepo oblečeni, samo klobuk so doma pozabili."

DRAGO STANOVANJE. Gospod: "Koliko zahtevate za stanovanje?"

Gospodar: "500 RM mesečno."

Gospod: "Ali ima stanovanje tudi kakšen hlev?"

Gospodar (začudeno): "Zakaj?"

Gospod: "Za tistega osla, ki bi bil tako neumen, da bi toliko plačal za stanovanje."

